

Jutujärg: ooperi tulevik Eestimaal

11. VI esietendus rahvusoooper Estonia egiidi all G. Rossini koomiline lühiooper "Sinjoor Bruschino ehk poeg juhuse tahtel" Vene Draamateatri saalis, osatäitjateks Eesti Muusikaakadeemia üliõpilased.

Antud etendus oli magistrieksamiiks Angelika Mikule (Sofia) ja bakalaureuse-eksamiiks Olari Viikholmile (Bruschino isa) ning Priit Volmerile (Filiberto). Florvilli laulis III kursuse üliõpilane Urmas Pöldma ja Sofia isa Aare Saal. Kõrvalosades magistrant Aleksander Mihhailov, lõpetaja Andrus Kirss ning magistrant kammerlaulu erialal Triin Ella. Lavastajaks Liis Kolle, kujundus Liina Keevallik, kostüümid R. Evert, valguskunstnik A. Eras, kontsertmeisterid R. Pikani ja J. Juul, dirigent A. Välja, klavessiinil R. Pikani.

Pealkirjas püstitatud juhtmõtte tõttu räägin noortest tegijatest, neist, kelle kätes on meie homme ooperitegemine siin, Eestis.

Angelika Miku (juhendaja Nadia Kurem) näol on tegemist erakordselt kõlava, puhta ülikõrgse sopraniga, kellel ka alumine register väga kandev. Peale looduse kingituste (hea häälematerjal ja kaunis lavaline väljanägemine) on ta liikumine plastiline, suhtlemine partneritega orgaaniline. Jääb vaid imetlust avaldada, et ta ülikülluslikest "voimlemistest" hoolimata suutis oma kaunid aariad perfektselt sooritada! Tahaks samas loota, et tal avaneb võimalus end edasi arendada fraseerimise plastika ja sellele hääleli-

Angelika Mikk ja Aare Saal.

HARRI ROSPU

gile omaste tehniliste võimaluste suunas.

Olari Viikholm (juhendaja Ivo Kuusk) baritoniina ja Priit Volmer (juhendaja külalisõppejõud Jaakko Ryhanen) bassina on ilmselgelt väga suure potentsiaaliga tegijad tulevikus. Mõlemale on antud hea artistlikkus, ilusa tämbriga hää, lavaline plastika ja mobiilsus, koomiline anne (mis väga väärtuslik ja mitte just sagedane nähtus) ning suurepärase lavaväljumis – pikakasvu-

lised, isikupärase sarmiga mehised mehed. Kogemuste vähesuse tõttu Rossini laulmiseks jääb praegu mõlemal veel vajaka kõla kirkusest, headest kõrgustest, fraseerimise elegantsist, kuid küllap mõlemad siirduvad magistriõpingule, kus enesetäiendamine jätkub.

Aare Saal on juba väga suurte lavakogemustega solist, kel seljataga ka Rossini suurroll Figaro, temalt oleks soovinud kergemat, rossini-

likku häälekäsitlust. Ent kuna lavastuskontseptsiooni tõttu kulus suurem "aur" mõttetule, täiesti arusaamatule rabelemisele, mis viib ju nii tegija kui ka vaataja-kuulaja tähelepanu kõrvale põhiväärtuselt – noore Rossini briljantselt kerguselt ja meloodilisuselt –, siis on asi nii, nagu ta parasjagu on.

Urmas Pöldma (juhendaja Jaakko Ryhanen) laulis oma mitte just kergete kilda kuuluva partii juba tunduvalt professionaalsemalt kui oma eelmised rollid. Kuid tekkis küsimus: miks on lavastaja soodustanud noort lauljat segavat ülemängimist, selle asemel et see energia suunata ooperis kõige olulisemale – musitseerimisele?

Kogu lavastuse kontseptsioon jättis kuidagi hajusa mulje: noor lavastaja on tahtnud ilmselt kogu informatsiooni, mis ta kuuldavasti laiad maailmast juba kogunud, meile eksponeerida, unustades sealjuures, et vaataja-kuulaja (kes tulnud siiski ooperisse, mitte kinosaali) ootab elamust ühest siiski veel väga salapärasest kunstiilgist. Terves maailmas on head dirigendid koostöös lavastajatega juba ammu pöördunud autentsuse otsingutele, usaldades helilooja kirjapandut, inimhääle jumalikkust ja sinna lisatud omapoolse, seestpoolt tuleva filosoofia, huumorimeele – kuid see kõik peaks teenima ikkagi Muusikat.

TIIU LEVALD